

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๒๙

ธรรมคู่เคียงกับโลก

ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เพราะเข้าใจว่าจะมีเป็นจำนวนมากที่สงสัยเกี่ยวกับเรื่องหลวงตาบัวไม่ให้อายุรูป ความจริงการถ่ายรูปรูปเราไม่หวงแต่ไม่ยกอวด คือยกให้ถ่ายเรื่อยไป เขาจะได้เอาไปชมเชยว่าหลวงตาบัวดีอย่างนั้นอย่างนี้เราก็ไม่มี เราจะหวงหาเหตุผลไม่ได้ก็ไม่มี เราหวงเพราะสิ่งที่ควรให้หวงมีอยู่ ส่วนมากผู้ที่ถ่ายไปแล้วเอาไปล้างฟิล์มที่ร้านเขานั้นแหละ พอไปล้างฟิล์มแล้วเจ้าของไม่รู้ และเขาเอาไปแล้วตอนนั้นนะ จากนั้นมาก็ออกไปจ่ายตลาด รูปครูบาอาจารย์เต็มตลาดเหมือนกับปลาแม่น้ำไม่น่าดูเลย รูปครูบาอาจารย์ไปจำหน่ายขายกินอย่างนั้นไม่เหมาะ เราจึงไม่ยกเห็นไม่ยกให้เป็น นี่ละเหตุสำคัญที่ไม่ค่อยจะให้ถ่ายรูปหรือไม่ให้อายุรูป เพราะอันนี้เองเป็นหลักใหญ่มากกว่าเหตุอื่น

ส่วนที่จะให้ถ่ายเพื่อให้เขาเคารพบูชาอะไรอย่างนั้น เราก็ไม่คิดนัก เพราะหลวงตาบัวก็ยังไม่ได้นั้นใจตัวเองว่า เป็นที่เคารพบูชาของประชาชนได้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วหรือ หลวงตาบัวนั้นนะ เราอยากถามเจ้าของเสียก่อน ก่อนที่จะให้ใครถ่ายรูป ฟังแต่ว่าหลวงตาบัวเป็นไร มันได้หน้าได้หลังอะไรหลวงตาบัว สิ่งที่เก่งก็มีแต่กินกับนอน หลวงตาบัวนะเก่ง ใครอยากมาแข่งถ้าไม่ยกตกเวที หลวงตาบัวเอาไม่ได้พอยกละนะ ยังไม่ได้ยกครูด้วยเข้าไป หลวงตาบัวเอาตกเวทีแล้ว ถ้าเป็นเรื่องกินกับนอนไม่มีใครสู้เก่งกว่าใครทั้งนั้น เพราะอะไร เพราะนอนมาตั้งแต่วันเกิด กินมาตั้งแต่วันเกิด จนกระทั่งปานนี้ทำไมจะไม่ชำนาญล่ะ ต้องชำนาญแน่นอน ส่วนใครจะเป็นเหมือนกันหรือไม่เป็น ไม่เอาเราไม่รับรู้ เรารับรู้แต่หลวงตาบัวองค์เดียว ใครจะกินจะนอนขนาดไหน ตั้งแต่เกิดมานั้น เราไม่รับรู้ด้วยตรงนี้นะ

นั่นละการถ่ายเราจึงให้ถ่ายพอประมาณ ทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ในเกณฑ์พอประมาณแล้วเหมาะ ถูกต้องตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า หลวงตาบัวนี้หึงหวงรูปเพราะเหตุผลโลกอะไร ก็ได้เล่าให้ฟังเรียบร้อยแล้ว ที่ดูนั้นเพราะอะไรถึงดู นี่อันหนึ่งนะ ดูนั้นเราก็ชี้แจงเหตุผลให้ทราบเรียบร้อยแล้วและผู้ที่ได้รับทราบก็เป็นทีตั้งใจแล้วยอมรับ แล้วอยู่ ๆ ก็ถ่ายพืบเอาเลย นี่คนยอมรับกันยังงี้จึงต้องเป็นอย่างนั้น ชาวพุทธเราไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น

ไม่มีใครที่จะเป็นนักเหตุผลยิ่งกว่าชาวพุทธ ถ้าชาวพุทธไม่มีเหตุผลแล้ว ใครเล่าในโลกนี้เขาจะมีเหตุผล เพราะชาวพุทธก็คือชาวธรรมนั่นเอง ธรรมก็คือองค์แห่งเหตุ

ผล บวกกันเข้าแล้วเป็นธรรม นี่แหละหลักใหญ่อยู่ที่ธรรม แยกออกมาก็คือเป็นเหตุเป็นผล ยอมรับกันด้วยเหตุด้วยผลแล้วก็ไม่ควรจะทำอย่างนั้น นี่เห็นต่อหน้าต่อตา เมื่อเป็น อย่างนั้นแล้วก็ต้องดูกันบ้าง ไม่ได้ไม่ได้ คนที่ต่อต้านต้องเอาธรรมที่ต่อต้านเข้าใส่ซิ คำว่า ธรรมที่ต่อต้านธรรมยังงี้ ธรรมปราบความที่ต่อต้านของคนมี กิเลสเป็นกองทัพใหญ่ กิเลส โหดร้ายทารุณ ธรรมะก็ต้องเป็นธรรมะที่เด็ดเดี่ยว เป็นธรรมะประเภทที่กิเลสจะหมอบ ไม่อย่างนั้นกิเลสจะเพ่นพ่านทั่วโลกดินแดน ธรรมหาที่ออกไม่ได้ เพราะฉะนั้นธรรมจึง ต้องมีทั้งประเภทที่เด็ด เพื่อปราบกิเลสซึ่งเป็นข้าศึกประเภทเด็ด ๆ ธรรมจึงจะอยู่ครอง โลกได้ ฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายได้นำไปประพฤติปฏิบัติตัวเอง

เวลามันเด็ดต่อเรามิใช่ กิเลสประเภทต่าง ๆ ที่จะเป็นข้าศึกต่อเรานั้นเองแหละ มันแสดงขึ้นในใจของเรา อยากให้ทำอยากให้พูด อยากให้ไปอยากให้มา อยากให้ ประพฤติอย่างรุนแรง นี่ละประเภทที่รุนแรง ทั้งอยากคิดทั้งอยากพูด ทั้งอยากทำ ทั้ง อยากประพฤติต่าง ๆ อันเป็นสิ่งไม่พึงปรารถนา ทำลงไปมากน้อยเป็นความเสียหายทั้ง นั้น นี่ประเภทที่โหดร้าย เมื่อประเภทที่โหดร้ายแสดงขึ้นในตัวของเรา เราเป็นผู้รับผิดชอบ เราจึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องประกาศหรือเป็นเครื่องยืนยัน เป็นเครื่องต่อสู้ เป็น เครื่องปราบปรามกัน ด้วยความเด็ดเดี่ยวเช่นเดียวกัน

มันอยากคิดประเภทนั้นซึ่งเป็นของไม่ดี เราไม่ยอมคิด เด็ดต่อเด็ดใส่กัน มัน อยากพูดเราไม่ยอมให้พูด เราเป็นผู้รับผิดชอบในปากของเราเอง ทำไมจะรับผิดชอบ ไม่ได้ ข้าวต้มขนมเรายังรับผิดชอบเอาใส่ปากมาแล้วเท่าไร ความรับผิดชอบในลมปาก ของเราที่จะไปก่อความเสียหายแก่คนอื่น ทำไมเราจะรับรองไม่ได้จะห้ามปรามไม่ได้ เมื่อเรามีธรรมะอันเด็ดเข้าไปสู่ในปากของเราแล้ว จะพูดออกมาไม่ได้เลยคำอันเป็น ความเสียหายนั้น นี่คือธรรมะที่เด็ดเพื่อปราบกิเลส หรือความเสียหายที่จะออกมาทาง ปาก มันจะออกมาทางความประพฤตินี้แหละที่จะเป็นความเสียหาย เราไม่ทำในแง่ นั้น ๆ ห้ามปรามให้ได้ทุกสิ่งทุกอย่างบรรดาที่เป็นความชั่วด้วยความดีของเรา นี่ก็ชื่อว่าธรรมะ อันเด็ด

เราไม่มีธรรมะอันเด็ดไว้ใช้เราจะแพ้กิเลสวันยังค่ำ จะแพ้ต่อความชั่วทั้งหลาย คินยังรุ่ง หาเวลาดีหาคันดีไม่ได้ในโลกนี้ ถ้าปล่อยให้แก่กิเลสมันเด็ด ๆ มีประเภทไหน ก็มีแต่เด็ด ๆ อย่างเดียว ประเภทไหนก็ไม่มีคำว่าเบรกห้ามล้อมันเลย มีแต่เหยียบคัน เร่งเรื่อยไปแล้ว คนในโลกนี้จะไม่มีการมีเดอน ที่อยู่แห่งความดีแห่งคนดี แห่งความ สงบร่มเย็นเลย จะเคลื่อนไปด้วยความชั่วช้าลามกความไม่เอาไหน ความเสียหายความ ทุกข์ความเดือดร้อน เพราะอำนาจแห่งกิเลสตัวลามกทั้งหลายที่ก่อขึ้นมา ผลิตขึ้นมา สร้างขึ้นมานั้นแล เพราะไม่มีธรรมเป็นเครื่องปราบปรามมัน

เด็ดได้แต่ชั่วอย่างเดียว ดีก็เด็ดได้เหมือนกัน เด็ดเพื่อทำลายชั่ว เพื่อปราบความชั่ว ให้พี่น้องทั้งหลายเอาไปประพฤติปฏิบัตินะ

ส่วนมากท่านผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อความร่มเย็นเป็นสุข จนกระทั่งปรากฏชื่อลือนามมา เราก็เคยเห็นแล้วในตำรับตำรา ทำไมไม่นำเอามาใช้กันบ้าง ถ้าเป็นชาวพุทธที่แท้จริง เพื่อสำเหนียกศึกษาหาข้อมูลจากพุทธศาสนาจริงแล้ว ใครเป็นเจ้าของศาสนาเราทุกวันนี้ ก็พระสมณโคดมไม่ใช่หรือ พระสมณโคดมท่านปราบกิเลสเป็นยังงี้บ้าง ในตำรับตำราว่าไว้ยังงี้ สู้กิเลสจนกระทั่งถึงสลบ สลบก็หน พระพุทธเจ้า ๓ หนนั้นฟังซิ พระองค์สลบใส นี่คือสู้กับกิเลส โหดโหมเด็ดโหมพระพุทเจ้า ครั้นสุดท้ายกิเลสตายพระพุทธเจ้าเพียงแค่ว่าสลบ ได้มาเป็นศาสดาของโลก นั้นละให้รู้ว่ากิเลสโหดขนาดไหน ธรรมะก็โหดขนาดนั้นเพื่อปราบกิเลส จึงได้เป็นศาสดาขึ้นมา นี่ละธรรมะประเภทที่เด็ด

ที่นี้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็เหมือนกัน ในครั้งพุทธกาลบางองค์เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เด็ดโหมจนฝ่าเท้าแตก พวกเราฝ่าเท้าแตกที่ไหนนอกจากหมอนแตกเท่านั้นละ หมอนแตกเสื่อขาด พวกเราเด็ดไปทางนั้น พระโสมณะนี่ฝ่าเท้าแตก พระจักขุบาลตาแตกกิเลสแตก พวกเราไม่ได้เรื่องอะไร นั้นละความเด็ดของท่านเห็นไหม ครูบาอาจารย์ที่ปรากฏชื่อลือนามในสมัยปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่มั่น เป็นต้น ที่หลวงตาบัวได้เขียนประวัติของท่านออกมาให้พี่น้องทั้งหลายได้อ่านนั้นเป็นยังงี้ นั้นละเอาความจริงล้วน ๆ มาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบได้อ่าน เพื่อเป็นคติว่ากิเลสโหดร้ายขนาดไหน แล้วหลวงปู่มั่นท่านโหดดีขนาดไหน ต่อสู้กับกิเลสจนกิเลสอยู่ในเงื้อมมือแล้วเป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ในวงปัจจุบันของเรา ให้ได้กราบไหว้บูชาอย่างถึงใจทุกวันนี้ เพราะความโหดนั่นเอง เพราะความเด็ด ความเอาจริงเอาจัง ความซิงซังตั้งตั้ง ความเป็นก็เป็นตายก็ตาย ขึ้นชื่อว่าความดีแล้วเป็นไม่ถอย จะเอาให้ได้ทั้งนั้น นี่ละครูบาอาจารย์ทั้งหลายเป็นอย่างนี้

องค์ไหนก็เหมือนกัน เท่าที่เราได้เคยสัมผัสสัมพันธ์กับท่านมาแล้ว เช่น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว ก็เคยได้สนทนาธรรมะกับท่าน เป็นแบบเดียวกัน เป็นเดนตายทั้งนั้น ละ ครูบาอาจารย์เหล่านี้มีแต่ครูบาอาจารย์เดนตาย เดนตายแล้วค่อยมาเป็นครูบาอาจารย์สอนคน คือพัดกับกิเลสเสียจนกระทั่งเดนตาย กิเลสตาย ท่านเหล่านี้มีแต่กิเลสเรียบบูธ ๆ ทั้งหมด เป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ โดยสมบูรณ์สำหรับพวกเรา ถ้าเป็นครั้งพุทธกาลจะเป็นใครจะให้ชื้อว่ายังงี้ ถ้าไม่ใช่เป็นพระอรหันต์ท่านนั้นจะเป็นอะไรไป นี่ละศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่โมฆะ

ศาสนาเป็นของมีเจ้าของ พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของของพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นมาจากอริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่ละเป็นหินลับของสติปัญญา ศรัทธาความเพียรให้คมกล้า ฆ่ากิเลสให้แหลกแตกกระจายไปหมด ภายในพระทัยคือ อริยสัจ ๔ อริยสัจ ๔ อยู่ในศาสนาใดเวลานี้ ก็อยู่ในพุทธศาสนา พุทธศาสนาของเราใครเป็นเจ้าของ พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของ พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นมาจากอริยสัจ ๔ นี่ละเป็นเครื่องยืนยันว่าศาสนานี้จริงไหม

ถ้าเราอยากจะทราบว่าเป็นศาสนาจริง เอ้า ปฏิบัติอีกทีซิ ถ้าเราอยากจะรู้ว่าเป็นศาสนานี้เป็นโมฆะ หรือศาสนาเป็นตุ๊กตาเครื่องหลอกของเด็กเฉย ๆ หรือเป็นความจริง พระพุทธเจ้ามีตนมีตัวจริงไหม ศาสนาเป็นศาสนาที่แท้จริงหรือเป็นศาสนาหลงโลก เอ้า ลงมือปฏิบัติดูซิ สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ตรัสว่ายังงั้นชอบ ก็คือถูกต้องทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะกิเลสราบไปจริง ๆ ความชั่วราบไปจริง ๆ ความทุกข์หมดไปจริง ๆ จากหัวใจ เพราะอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรมตามสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้านั้นแล นี่ละพี่น้องทั้งหลายให้พากันประพฤติปฏิบัติ นี่ละหลักธรรมเป็นความจริงอย่างนี้

ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นอะไรไป ถ้าไม่ใช่ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานจะเป็นอะไรไป จะมีฤทธิ์มีเดชแต่ตลาดสดตลาดแห้งอยู่ในอุดรฯ อยู่ในกรุงเทพฯ นั้นเหนือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานในวงผู้ปฏิบัติจะไม่มีบ้างหรือเวลานี้ จะมีแต่เรียนจบมาแล้วก็โฆษณาบ้าง ๆ ว่าตัวรู้ได้ชั้นนั้นชั้นนี้เท่านั้นหรือ เอามาอวดโลกทำไม อย่างนั้นเป็นเรื่องของกิเลสอวด ให้เห็นภายในจิตใจนี่ซิ ท่านว่าสมาธิเป็นยังงั้นให้รู้ในใจเจ้าของปัญญาเป็นยังงั้น ไม่ว่าปัญญาขั้นใดให้รู้ในใจเจ้าของ ให้เป็นในใจของ บรรลุมรรคผลนิพพานให้รู้ในใจเจ้าของให้เป็นในใจของ ก็หายสงสัยเท่านั้นละคนเรา และยอมกราบพระพุทธเจ้าไม่ต้องสงสัย

ก็ปีก็เดือนก็ตามที่พระองค์ปรินิพพานไปแล้วไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่สัจจะ คือความจริงที่จริงอยู่ในหัวใจเท่านั้นละ หัวใจเราจริงฉันใด พระพุทธเจ้าจริงฉันนั้น เมื่อเรายอมรับในหัวใจของเราว่าเป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว ทำไมจะไม่ยอมรับพระพุทธเจ้าล่ะ ก็เพราะพระพุทธเจ้าเป็นผู้สอนไว้ในเรื่องความบริสุทธิ์เหล่านี้ เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายได้นำไปประพฤติปฏิบัติตามสติกำลังความสามารถ การแสดงธรรมก็อาจจะมีส่วนบ้างต่ำบ้าง จึงขอภัยจากพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกัน

เอาละพอ